
„Azt szeretem, ha a hit összekapcsolható a valósággal, amiben élek.”

Beszélgetés Varga Laci atyával, a kaposvári Szent Imre templom plébánosával

- *Miért kezdted el a szentségimádást és milyen eredményeket, gyümölcsöket tapasztaltál?*

- Kerestem azt a titkot, ami a hosszú távon is működő és gyümölcsöző közösségeket élteni. A technika érdekelt, hogy hogyan lehet ezt megszervezni. Így indultam neki. Kiutaztam egy hónapra Franciaországba és Németországba. Meg akartam nézni, mi a növekedés titka. Ars, Lourdes, Taizé, Trosly, a Bárka közösség, Párizsban Teréz anya közössége, a Betlehem nővérek, a Jeruzsálemi Testvériség, Foucauld-testvérek – mindegyiket felkerestem. Legnagyobb meglepetésemre a közösségekkel való találkozásokról beszéltek, hogy a titok a szentségimádás. Ez nekem teljesen új volt, mert én előtte nem gyakoroltam és miután 1986. szeptember 17-én megérkeztem erről az útról, másnap, 18-án elkezdtem: ekkor térdeltem le először – erre emlékszem – hajnalban átmentem a templomba és megpróbáltam jelen lenni annak a jelenlétében, aki az örök jelen.

- *Könnyű volt ez az imádság, vagy eleinte küzdelmes?*

- Nagyon nehéz volt az elején, mert csak azt tudtam, hogy fölfedeztem valamit, de nem tudtam, hogy mi ez. Nem ismertem, azt tudtam, hogy biztos, hogy jó, mert ott láttam, hogy önáluk ez az élet forrása, és szerettem volna fölfedezni ezt a forrást.

Fél évig csak szenvedtem minden hajnalban egy órát az Úr előtt, nem éreztem semmit, nem kaptam semmi üzenetet, csak kitartottam – néztem az órát, meg az Urat és kitartottam. És valószínű ennek a húségnek a gyümölcse volt az, hogy március elején teljesen váratlanul béke lett. És ez a béke azért volt fontos, mert mindig rendkívül aktív, szervező életet éltem és frusztrált lettem a szervezésektől. Mióta ezt a békét felfedeztem, Isten szeretetének medrébe került az életem és folyam lett.

A másik ajándék az volt, hogy ettől kezdve nem feladatként éltem meg a szentségimádást - tehát nem az volt, hogy én akarom -, hanem vágy lett. Vágyakoztam rá és ez a vágy mind a mai napig megvan. Most már 26 éve, hogy vágyakozom az életre és az élet forrására, találkoznom kell azzal, aki szeret. És meg kell engednem azt, hogy betöltsön az ő szeretetével. Ebből nőtt ki igazából minden az elmúlt 26 évben a saját papságomban is.

Aztán ajándéka lett ennek a jelenlétnek az önmagammal való kapcsolat javulása és változása. Volt karizmatikus tapasztalatom arról, hogy Isten feltétel nélkül, ingyen szeret - ami fontos volt, hogy el tudjam fogadni - de ez egy hatalmas élmény volt, ami után ment tovább az élet és az eszemmel tudtam. Egyszer átéltem és tapasztalatom lett róla, de nem volt mindennapi tapasztalatom. Igazából ez a naponkénti szeretetben való együttlét hozta azt, hogy az önmagammal való kapcsolatot, és önmagam szeretetét napi szinten élhettem meg. Magamat másképpen láttam, elvezetett az identitásomhoz, az önazonosságomhoz, hogy Isten szeretett, szenvedélyesen szeretett gyermeke vagyok. És ez hozta gyümölcsként azt, hogy így tudom látni a többieket is, hiszen rájuk is vonatkozik az, amit magamra fölfedeztem, vagy megismertem. Az nem a mennyei Atya sara, hogy én nem tudtam őket így látni. De most már ez is nyílik, és ez is egyre teljesebb lesz.

Az istenképem is változott, mivel az együtt töltött időben nem csak magamat ismertem meg jobban. Ő is megmutatta magát, az Ő titka is jobban feltárult. Jean Vanier fogalmazta meg ezt talán legszebben, hogy

„a Szentháromság számomra a szenvedélyes szeretet.” **Fölfedeztem, hogy Ő nem egy elvont teológiai fogalom, és nem is csak személy a háromságban, hanem szenvedélyes szeretet. A legszenvedélyesebb szeretet, amit ismerek a földön.** Az aki Ő, és ez a szeretet, vonz, betölt és ajándékozik, ebben otthon vagyok, itt jó lenni. Jó jelen lenni ebben a szeretetben.

A jelenlét, és a jelen pillanat kegyelme, a jelenben való lét - ez is a szentségimádásnak egy gyümölcse vagy ajándéka lett, hogy könnyen vissza tudok térni az itt és most eseményeihez, hogy jelenben tudok élni, mert ott van az Isten.

- Csak mi nem vagyunk ott sosem.

- Igen. „Velem voltál, de én nem voltam Veled”- írja Szent Ágoston.

Ami most a leginkább izgat a kettőnk kapcsolatából és kibontásra vár az, amit a második Korintusi levélben ír Pál, hogy „Vizsgáljátok meg magatokat, hogy a hitben éltek-e. Tegyétek csak próbára magatokat. Felismeritek-e, hogy bennetek él Jézus Krisztus? Ha nem, akkor nem álltátok ki a próbát.” (2Kor 13,5) Ez nagyon izgat, hogy mit jelent. Hogy lehet úgy élni, hogy bennem él és én Őbenne? És ezt valósággá tenni a konkrét helyzetekben. Most valahol ebbe az irányba viszi tovább a kettőnk kapcsolatát, aztán majd föltárja és megmutat belőle annyit, amennyit akar.

- És mit tanácsolsz azoknak, akik unatkoznak a szentségimádás alatt, vagy esetleg úgy érzik, hogy már több könyvet is elolvastak ez idő alatt, de még mindig nem történt semmi, vagy egyszerűen csak nem tudják, hogy miért gyümölcstelen ez a dolog az életükben?

- Azt gondolom, hogy akkor unalmas, ha program. Mert minden, ami kötelező és program, az fárasztó. **A szerelem nem unalmas soha.** A szerelemesemmel együtt lenni nem unalmas, de a szerelmes karjában elaludni sem baj. Tehát ha ott alszik valaki, és ott mennek a gondolatai és mondja ki a kedvesének azt, ami benne van, az nem baj. **Ez nem egy összeszedett, fegyelmezett, meditációnak, vagy koncentrációnak a különleges foka, ez nem rólunk szól. A szentségimádás Órála szól. Akinek a jelenlétében az lehetek, aki vagyok.** Ha fáradt, akkor fáradt, ha túlaradó az örömtől, akkor túlaradó. Az az izgalmas, hogy ott vagyok, Vele vagyok, és Ő velem van. Ott aludni a legjobb... ☺ Ha nem program, hanem az élet forrása, akkor ez nem probléma, mert **nem egy vallásos teljesítményről van szó.** Én legalább is nem így tekintek rá. Nem úgy van, hogy nekem misézniem kell, rózsafüzért imádkozni, zsolozsmát, Bibliát olvasni és még adorálni is kell a szentségimádáson. Nem! Nekünk találkozni kell Ővele, együtt kell lenni Ővele és az összes többi ebből történik. Ebből lesz más a mise, ebből lesz más a zsolozsma, ebből lesz más a gyóntatás, az Ige, mert ebből a személyes kapcsolatból, ebből a szenvedélyes szeretetből fakad, ami aztán sok esetben engem is szenvedélyes szeretetre indít vagy sarkall iránta, vagy mások iránt.

Ha az a kérdés, hogy mit tanácsolok: ne programként menjenek. Az istenképünkön valószínű változtatni kell. Itt egy élő szenvedélyes, beléd szenvedélyes szeretettel kell találkozni. Hívják a Szentlelket, hogy a vágyukat, a szívük legmélyebb vágyait Isten iránt, Isten felé mozgassák – egyébként minden vágyunk abba az irányba mozgat -, de hogy tényleg be is töltsse a jelenlétével ezt a vágyat. Lehet, hogy úgy kezdődik, ahogyan nálam kezdődött, hogy kitettem az órát, mert úgy volt becsületes. Ha azt ígértem 60 perc, az 60 perc. De el kell engedni ezt a mankót. Az is nagyon rossz, amikor izomból történik a szeretet. El kell engedni magam, és meg kell engedni, hogy betöltsön. És ki kell tartani, mert a másik szabad. Tisztelnem kell Isten szabadságát, hogy mikor, hol, hogyan fog betölteni. Ezt tisztelnem kell, mert Ő személy és szabad velem szemben. Én csak megengedem Neki és lehetőséget adok: itt vagyok, tölts be.

A külső körülmények is fontosak, hogy van-e csend: külső csend, és hogy le tudom-e csendesíteni a szívemet – ehhez is idő kell. Kb. 20 perc, amíg beléptem és lecseng minden, és csak utána kezd el visszhangzani a csendben az Ő szeretettel teli hangja. Időt kell adni ehhez, és nem kell megrémülni, ha nem történt semmi. Ez nem üzlet, nem szabad fogyasztói alapon, üzleti alapon szentségimádást végezni: hát én bedobtam az időmet, légy szíves dobd be a kegyelmet, vagy magadat. Nem.

A másik pedig, hogy Ő nem köteles és nem mindig köteles azt tenni, amire mi vágyakozunk. A kapcsolat a döntő, hogy az Ő jelenlétében vagyok és az lehetek, aki vagyok, itt nem kell szerepet játszanom. Jobban ismer engem, mint én magamat, egyáltalán nem kell mit szégyellnem és szégyenkezniem előtte. Ha elkalandoznak a gondolatok, akkor én azt szoktam mondani – mert az enyém is elkalandozik –, hogy tele vagyok hálával, mert ezeket eszembe juttattad, hiszen ez hozzám tartozik, vagyis Hozzád is tartozik, mert

Benned élek és bennem élsz. Ez közös kincs. A legsötétebb dolgaik is, Hozzá is tartoznak, és a legegyszerűbb, hogyha megosztom Vele és nem én babrálok ezekkel a gondolatokkal.

Szóval a Szentlélek sokat segít ebben, hogyha hívjuk, hogy ajándékozzon meg a vággyal, mert mindent a vágy mozgat. Ha nem vágyakozunk Rá, akkor programot csinálunk belőle és az halál unalmas, és nem elég, többre van szükségünk.

- Van-e szerepe a szentségimádásnak a közösségi életben, és ha igen, akkor miért és hogyan mutatkozik meg?

- Amióta elkezdtem a szentségimádást, azt tapasztaltam, hogy olyan az életem „mint a folyóvíz mellé ültetett fa, amely idejében meghozza gyümölcsét” (Zsolt 1, 3) és azt a gyümölcsöt termi, amire éppen akkor szükség van. Ezt legintenzívebben itt, Kaposváron éltem át, mert ide már úgy jöttem, hogy teljesen Rá bíztam, mit fog csinálni. Bár emlékszem, Somogyfán is ugyanez volt: ez a Te néped, nem tudom, mit kell csinálni velük, mutasd meg. Így indultak a közösségek ott is. **Ha bekapcsolódom a Szentháromság szeretetközösségébe, személyes kapcsolatként, akkor az magától közösségi életet fog teremteni körülöttem. Azt a közösséget, azt a közösségformát, amire éppen akkor Krisztus testének szüksége van.** 19 évvel ezelőtt augusztus 1-én idekerültem, 4-én már ment a kápolnában a szentségimádás. Sorba jöttek a - hiszem, hogy Isten által - felkínált lehetőségek, nekem csak hittel rá kellett mozdulni, hogy: igen, akarom. Házasságok születtek így, katolikus Szentlélek szemináriumok, de ezeket én nem terveztem, ezeket kaptam, miközben csendben voltam és a csendben érttem meg, hogy mondjak igent. Minden így született, ami azóta itt bontakozik a Szent Imre templomban. Azokat az embereket hozta ide a városból, vagy a környékből, akik erre nyitottak. Én őket nem keresgéltem, őket a Szentlélek mozgatta. Én csak befogadtam, mint ahogy engem befogadott és csak igent mondtam, mint ahogy rám is igent mondott.

- Hogyan lehet összeegyeztetni a szentségimádást a szervezéssel?

- Isten élet forrása. Úgy gondolkodom erről, mint hogyha két fiatal szenvedélyes szeretettel szereti egymást, a szerelmükből fakad minden. A gyermekek, hogy hány gyerek lesz, mikor lesz, az otthonuk, a munkájuk, minden és nem kell előre nagyon kitalálni. Persze a valósághoz kell igazítani, de nem a projekt számít, nem is csak a családtervezés, hanem az a szenvedélyes szeretet, ami kettőjük között van. Ez dönti el, hogy hány gyerekük lesz... stb. Noha meghatározza a valóság, de ha nincs meg ez a belső forrás, akkor csak program lesz, tervezés, siker és kudarc. Itt meg élet van. Hiszem, hogy ennek vagyok a tanúja, amióta rábukkantam, arra a titokra, hogy ez az élet forrása. Ebből fakad az élet a saját papságomra és minden közösségre is. Itt 19 éve van folyamatosan szentségimádás, 5 év után mindenki számára lehetővé tettük, így 14 éve állandóan nyitva a templom mások számára is, hogy ebből a forrásból, úgy ahogy akar, merítsen.

Egyre inkább azt látom az Egyházban is, hogy Jézus nem adott lelkipásztori programot a tanítványoknak. Tanítvánnyá tette őket, elküldte őket és megkapták a Szentlelket. Ez minden projektnél többet ér, mert mindig működik. A programjaink, a terveink, mire megvalósítjuk, már lejártak, a Szentlélek pedig nagyon rugalmasan, mindig az adott valósághoz igazodik. Most így látva azt a 6 évet, amit Sámsonban töltöttem, meg amit itt töltöttem: ott is ahhoz a valósághoz igazította, ami annak a körzeti plébániának a valósága volt és itt is teljesen a plébánia lehetőségeihez, kereteihez mértén működött.

- Milyen hatással volt a szentségimádás a hívekkel való kapcsolatra?

- Nagyon fontos a bizalom és a személyesség. **Megrendítő Isten bizalma felém. Én tudom, hogy ki vagyok és megrendülök azon, hogy képes bennem bízni,** minden bűnöm és minden sötétségem, minden hiányom ellenére vagy mellett. **És erre válaszként én is azt próbálom megélni, hogy bízom a test tagjaiban,** akiket Ő idehoz. Rá merem bízni az Egyházat az Egyházra, a test tagjaira. Rá merem bízni a karizmáikra, vagy a talentumaikra és **kész vagyok együttműködni velük, mert bennem is bízik Valaki.** Én is látom a gyengeségeiket, meg a kudarcaikat, de nem baj, hát... az első csapat is ilyen volt, a Tizenkettő sem volt tökéletes. Tehát a bizalom és a személyesség – mert a Szentháromság személyes – nagyon fontos.